

Full diocesà

17 de juliol del 2022

p4 – El bisbe constitueix el Consell Episcopal de la diòcesi

p6 i 7 – Recomanacions de llibres per a l'estiu

Augmenten un 21% les atencions Càritas a Catalunya

Al Seminari Vic va tenir lloc la presentació de la Memòria 2021 de les Càritas diocesanes amb seu a Catalunya. En l'acte hi van intervenir Romà Casanova, bisbe de Vic i president de Càritas Diocesana de Vic; Caye Gómez, representant del Grup de Treball d'Anàlisi Social de Càritas Catalunya; Anna Roig, representant de la Comissió de Comunicació de Càritas Catalunya, i Francesc Roig, president de Càritas Catalunya.

El bisbe va recordar que des de l'any 2008 fins a l'actualitat vivim una situació de crisi permanent. Primer va ser la crisi econòmica; posteriorment, la crisi dels refugiats sirians; més endavant, la pandèmia del Covid-19, i, darrerament, la crisi humanitària provocada per la guerra d'Ucraïna. Per al prelat, «totes aquestes situacions ens interpel·len per a un canvi urgent: una conversió econòmica, social, cultural i també personal». Caye Gómez va explicar que en el 2021, 98.797 llars on viuen 241.864 persones es van beneficiar de l'acció social de

les deu Càritas diocesanes catalanes, cosa que suposa un augment del 12% des dels nivells d'abans de la pandèmia (2019). Continuen essent majoritàries les famílies amb infants i adolescents i les formes d'habitatge que no es consideren dignes i que afecten un nombre elevat de les llars ateses (43%).

Anna Roig va posar en relleu que l'impacte de la pandèmia fou major a les llars sense ingressos i que moltes famílies s'han hagut d'enfrontar a situacions que han empitjorat la seva situació de precarietat.

Francesc Roig va recordar que, tot i l'impressionant treball en xarxa efectuat les entitats del Tercer Sector social de Catalunya i les administracions públiques, passen els anys «presentem una vegada i una altra les nostres propostes, però, no s'avança al ritme que requereixen les persones que viuen cada dia en la pobresa».

«La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa»

Diumenge XVI durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié correu a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.»

Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després correu cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

(18,1-10a)

Salm responsorial

Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?

[14]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo sóc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer

distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

(1,24-28)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atrafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

(10,38-42)

«Continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església»

Marta i Maria

Carles Riera i Fonts, pvre.

Vet aquí el viu contrast entre el món visible i el món interior: Marta és paraula, Maria és silenci; Marta és acció, Maria és contemplació. Tot gest exterior, compromès, sol ser fruit d'una fecunda interioritat. Cap arbre no es fa ufanós sense unes arrels ben fondes.

Déu —que és diàleg— entaula conversa, mitjançant Jesús, amb Maria, i vol que Marta s'adoni que és ell qui ha vingut a obsequiar-les amb la seva amistat, no pas a l'inrevés.

Permetre que Déu entri en les nostres vides vol dir, primer de tot, escoltar-lo serenament; acabat, sí, testimoniar-lo de paraula i d'obra. Un cop hem acollit Déu, deixem que ell faci la seva voluntat reconduint la nostra llibertat. Contra les aigües remogudes del tràfec quotidià —d'un mar superficial— cal cercar les més calmoses del fons.

Ni fer sense escoltar (Marta), ni escoltar sense fer (Maria). L'una, asseguda als peus del Senyor, se'n fa deixeble; l'altra, afanyosa per obsequiar-lo, el vol servir. Més que un retret al servei, la crítica de Jesús a Marta és pel seu neguit, pel seu atabalament.

Quan Jesús diu que «la part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa», cal adonar-se que es refereix a «una part», integrant de «un tot». Escoltar la paraula de Déu ha de complementar-se amb posar-la en pràctica.

La lliçó: viure esclaus d'una constant i frenètica activitat no ens permet degustar la vida.

La imatge

Una cosa és necessària, l'altra no tant. L'acolliment de Marta no és menyspreable: beu per la set que tinguis, posa't còmode, et quedes a dinar, oi?; però val més l'acolliment de Maria, que escolta i cerca la sintonia amb el missatge de Jesús.

Com en un dinar, en què és més important allò que els comensals posen en comú i el goig de compartir una estona que no pas el mateix àpat (i el mòbil).

Jesús a casa de Maria i Marta (s. XVII).
Georg Friedrich Stettner

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

18 dilluns

—Sant Frederic, bisbe i mr.
—Santa Marina, vg. i mr.
Mi 6,1-4.6-8/Salm 49/Mt 12,38-42

19 dimarts

—Sant Arseni, diaca
Mi 7,14-15.18-20/Salm 84/Mt 12,46-50

20 dimecres

—Santa Margarida, vg. i mr.
—Sant Elies, profeta
Jr 1,1.4-10/Salm 70/Mt 13,1-9

21 dijous

—Sant Daniel, profeta
Jr 2,1-3.7-8.12-13/Salm 35/Mt 13,10-17

22 divendres

—Santa Maria Magdalena, penitent
Ct 3,1-4 o bé 2C 5,14-17/Salm 62/
Jo 20,1-2.11-18

23 dissabte

—Sant Bernat d'Alcira
—Santa Brígida de Suècia
Ga 2,19-20/Salm 33/Jo 15,1-8

24 diumenge XVII de durant l'any / Cicle C

—Santa Cristina
Gn 18,20-32/Salm 137/Col 2,12-14/
Lc 11,1-13

El bisbe constitueix el Consell Episcopal de la diòcesi

Redacció

El bisbe Francesc, després de consultar els preveres, ha signat el decret pel qual es constitueix el Consell Episcopal de la diòcesi. Serà format pels sacerdots següents: Mn. Marc

Majà Guiu, vicari general; Lluís Grifell Vila, a proposta dels capellans de la zona del Cardener; Alfons Busto España, a proposta dels de la zona sud; Jordi Orobitg Huguet, a proposta dels de la zona del Llobregat; Josep Maria Vilaseca Ribalta i Mn. Xavier Romero Galdeano, designació lliure.

Aquest consell té per finalitat ajudar el bisbe en el govern ordinari de la diòcesi. De manera especial, s'ocuparà d'atendre les necessitats dels preveres i diaques que exerceixen el seu treball pastoral al bisbat, fer un seguiment de les activitats de les diferents institucions diocesanes i aconsellar el prelat en tots els assumptes en què es requereixi. El dia 8 de juliol ja van tenir la primera reunió.

El senyor bisbe té la intenció de continuar fent passos en aquesta direcció i constituir el Consell del Presbiteri el mes d'octubre i el Consell Diocesà de Pastoral el mes de novembre. Aquests consells diocesans són instruments per a viure la sinodalitat.

El bisbe Francesc agraeix molt la participació dels sacerdots en l'assemblea del 20 de juny passat i manifesta la seva gratitud al Col·legi de Consultors, que va acompanyar els treballs de l'administrador apostòlic i l'ha acompanyat a ell durant els primers mesos a Solsona.

Festa del Cor de Maria al noviciat de Sant Agustí

Després d'un tridu, el dissabte 25 de juny se celebrà la festa de l'Immaculat Cor de Maria al convent de Sant Agustí de Cervera. La missa vespertina del dissabte fou desplaçada de Sant Antoni a Sant Agustí per fer que la festa encara fos més gran i la diada més completa.

Presidí l'acte Mn. Eduard Ribera, capellà habitual, acompanyat de Mn. Xavier Romero, rector de Cervera, Mn. Jaume Vilardell i Mn. Marià Canal, juntament amb els escolans i les monges del noviciat, que emmarcaren el presbiteri en senyal d'acció de gràcies.

En acabar l'eucaristia es feu la processó dels fanalets pel claustre del convent acompanyant el tabernacle de la Mare de Déu. Al mateix temps s'entonà l'himne de la Verge i es feu l'adoració sense estimar. Amb la benedicció final es donà per concloua la festa del Cor de Maria.

Informa: Joan Riu.

Exercicis espirituals dels seminaristes

SMI / Foto: Josexu

Del 26 de juny a l'1 de juliol el P. Enric Puig, jesuïta, va predicar els exercicis espirituals als seminaristes del Seminari Major Interdiocesà (SMI) a la Casa d'Espiritualitat de Maria Immaculada de Tartera, a Prats i Sansor (Cerdanya), de les Religioses Carmelites de Sant Josep. Van ser acompanyats pel seu formador, Mn. Gabriel Casanovas, i pel director espiritual, Mn. Jaume Gené.

L'últim dia s'hi va fer present el bisbe delegat del SMI, l'arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives, que presidí l'eucaristia i compartí amb ells el dinar, fent una senzilla posada en comú entre tots, en què es destacà allò que més

havia ajudat en aquell temps dedicat al Senyor.

Recordem que els seminaristes del nostre bisbat són: Rubén Bonsfills, Jacob Budz, Carlos del Barrio, Cesc Domènech, Jordi Rui Marques, Gabriel Sanabria i Josexu Santos.

Aquest estiu alguns d'ells participaran en les activitats estiuenques, com ara les Catecolònies, la Ruta d'Adoloscents, el Pelegrinatge Europeu de Joves, etc.

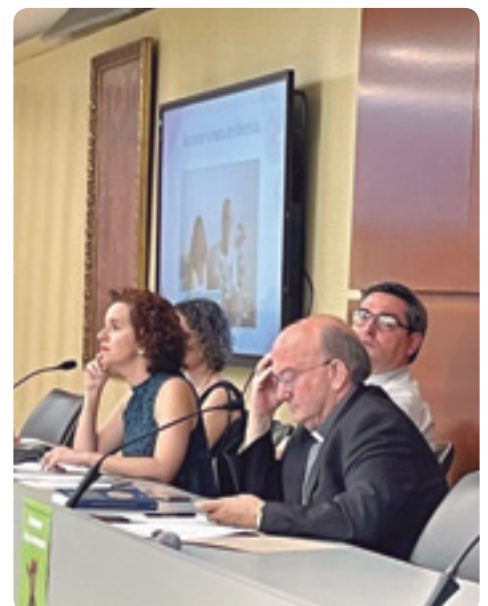
Preguem per ells, per la seva vocació i el seu treball, que el Senyor els ajudi a esdevenir uns bons sacerdots. També preguem perquè hi hagi més vocacions.

El bisbe Francesc a les Jornades del SIC

Els dos primers dies de juliol, divendres 1 i dissabte 2, es van realitzar les Jornades de Formació per a responsables de catequesi de Catalunya i les Illes Balears que el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC) promou cada any.

Aquestes jornades van ser presidides per primera vegada per Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona i president del SIC des del mes d'abril passat, i comptaren amb l'assistència de cinquanta participants presencials, als quals es van sumar aproximadament uns altres quaranta-cinc de manera virtual.

«Acompanyar els qui acompanyen» era el lema de la trobada. Els temes tractats foren: «Acompanyar els pares i les mares»; «Acompanyar els grups de catequistes», i l'«Acompanyament espiritual dels acompanyants». (Notícia sencera a la web)

6 –recomanacions de llibres per a l'estiu

Llibre

La humildad del corazón

Fray Cayetano María de Bérnago

178 pàgines
Vita Brevis

Fra Cayetano explica que vivim en la tebiesa perquè ens falta la humilitat del cor. És a dir, el problema està en la gran supèrbia oculta que hi ha en el nostre interior. Som superbs i no sabem que ho som. Pot ser que diguem que ja ho sabíem, però estem parlant només de boca. Aquesta supèrbia, com un iceberg, és enorme i nosaltres creiem que no és més que un problema petit, però és una ferida per la qual ens dessagnem mentre pensem que només tenim una petita esgarrapada. En el llibre, amb una grandíssima paciència i a poc a poc, Fra Cayetano ens ensenya a desitjar, estimar, demanar i buscar la santa humilitat de Crist, mostrant-nos la necessitat que d'ell, el gran tresor que és i els béns que comporta.

Llibre

La cena del cordero

Scott Hahn

208 pàgines
Patmos

Scott Hahn i la seva esposa Kimberly van explicar el llarg viatge que els dugué d'evangèlics calvinistes a la casa paterna a l'Església catòlica. El punt d'inflexió de l'acostament de Scott al catolicisme va ser precisament la santa Missa, en la qual va descobrir brillar amb nova llum la Sagrada Escriptura encastada en la gran Tradició de l'Església. En aquest llibre, Scott explica la celebració eucarística a la llum de l'Apocalipsi i ofereix claus litúrgiques que il·luminen el sentit de l'últim llibre del Nou Testament. Tants catòlics que valoren la missa trobaran motius per a viure-la amb més fruit i profunditat, com a participació temporal del culte del cel: la missa, el cel a la terra.

Llibre

Aprender a morir per poder viure

Xavier Argemí

112 pàgines
Rosa dels Vents

En Xavi es mira tant la vida com la mort amb uns altres ulls. De petit li van diagnosticar una afecció degenerativa anomenada malaltia de Duchenne, la qual fa que vagi perdent força al llarg dels anys. Ara s'ha d'estar en una cadira de rodes, sense poder moure gairebé res, i li cal ajuda per a tot. Fins i tot per a beure aigua. Sap que la seva malaltia és progressiva. Sap el que implica que ho sigui. Sap com avançarà tot plegat. I ho explica amb una serenitat i una generositat extraordinàries. I amb sentit de l'humor. «I, paradoxalment, la meua vida no és pas –en sentit estricte– una vida desgraciada», escriu. En aquest llibre, comparteix com ha après a viure amb la mort a la vista. O, cosa que és el mateix, com ha anat aprenent a morir per poder viure.

Llibre

El caballo rojo

Eugenio Corti

1176 pàgines
Rialp

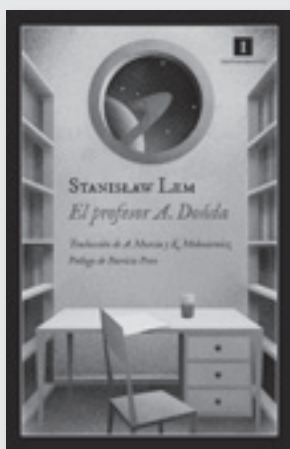
A més de ser una de les grans novel·les del segle XX, és un apassionant document històric, que abasta la història d'Itàlia i indirectament la d'Europa des dels inicis de la Segona Guerra Mundial fins a la dècada dels anys setanta. Segueix la pauta de la gran novel·la russa, en estructurar la història entorn d'una àmplia família i els seus amics, els seus treballs i alegries, els seus fills i la mort, encara que conserva el caràcter propi de la novel·la mediterrània.

El seu autor va participar com a oficial en la campanya de Rússia, i les seves descripcions tenen la força de les coses viscudes, com també s'esdevé en els relats de guerra al nord d'Àfrica i als Balcans, perquè Corti va acudir a testimonis presencials per documentar-los. Aconsegueix així una coherent unitat en els successos bèl·lics i un realisme esquinçador, que s'uneix al seu mestratge en la creació de personatges.

Llibre

El profesor A. Donda

Stanisław Lem

96 pàgines
Impedimenta

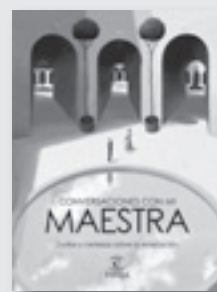
El profesor A. Donda, inèdita fins ara en castellà, és una magistral novel·la satírica de ciència-ficció apocalíptica, una joia literària, una amarga farsa sobre la nostra civilització que apareix en plena celebració del centenari de l'autor. L'holocaust informatiu ha caigut sobre el planeta! Ijon Tichy s'arrau-leix davant una cova de la qual l'ha expulsat un goril·la mentre grava les seves memòries en tauletes d'argila, com feien els babilonis. El seu col·lega, el professor Affidavit Donda, ha fet un descobriment sorprenent: la informació emmagatzemada en les computadores té un pes mesurable! Tots els ordinadors del món s'han destruït a si mateixos i això ha provocat la desaparició de la totalitat dels bancs de dades informatitzades que hi ha a la terra.

Llibre

Conversaciones con mi maestra

Catherine L'Ecuyer

336 pàgines
Espasa

Conversaciones con mi maestra explica els principals corrents educatius que trobem actualment a les escoles. A través del diàleg socràtic entre un inquiet alumne de magisteri i una sàvia mestra jubilada, Catherine L'Ecuyer aclareix en què consisteixen i d'on venen els mètodes més difosos als nostres col·legis: l'educació emocional, la basada en la neurociència, les intel·ligències múltiples, l'estimulació primerenca, el treball per projectes o l'aprenentatge cooperatiu, entre altres. Una obra que trenca el fals dilema entre educació «nova» i «tradicional», alhora que aporta claredat i eines per a pares i educadors amb el propòsit d'entendre el passa avui en el món escolar. Una lectura assossegada que tracta de la importància de l'atenció, del rol de la imaginació i que obre l'horitzó a la cultura, a la bellesa, al plaer d'aprendre i al desig de conèixer.

Cristians que viuen la seva fe units a l'Església

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

En un món plural, és summament necessària la referència a la comunitat cristiana. És indispensable que el cristià tingui una profunda vivència de ser Església i sigui molt conscient que no és possible viure la fe sense la comunitat. En primer lloc, no és possible perquè la fe es rep de l'Església i en l'Església se celebra. No hi ha una fe que només tingui una persona particular. La fe és sempre comunitària. Però, a més, l'ambient secular i la pluralitat de religions fan que la fe s'hagi de confrontar constantment amb opcions religioses alternatives. En aquest context, és molt important que la fe personal trobi el suport de la comunitat, que és el lloc d'experiència i de celebració de la fe i també l'àmbit del qual neix el testimoni i la proclamació.

El Sínode dels Bisbes sobre la sinodalitat pretén, en part, que els mateixos cristians se sentin més integrats a la vida de l'Església i que creixi la consciència que «caminem junts». El papa Francesc ha insistit que «l'Església no és altra cosa que el "caminar junts" del ramat de Déu pels senders de la història que surt a la trobada de Crist el Senyor» (17-10-2015); per això, la sinodalitat «expressa la naturalesa de l'Església, la forma, l'estil, la missió» (18-9-2021). Ara bé, perquè es faci realitat aquest «caminar junts» cal que tots els membres de l'Església participin de la seva vida i missió. Cal concretar les maneres d'aquesta participació, sense por de fer les reformes que siguin necessàries. Com ha dit el papa Francesc, «el Sínode no ens fa pensar en una altra Església, però sí en una "Església diferent", oberta a la novetat que Déu vol indicar» (9-10-2021).

També és important que les nostres comunitats siguin càlides, obertes i acollidores. Ningú no ha de sentir-se rebutjat, dins l'Església. Si volem integrar els joves, seran necessàries «comunitats obertes, vives en la fe, desitjoses

d'irradiar Jesucrist, alegres, lliures, fraternes i compromeses» (exhortació apostòlica *Christus vivit* 220). Necessitem comunitats vives, que siguin atractives per a les persones que cerquen, que resplendeixin per la seva capacitat d'acollir, acompanyar i guarir. El Papa parla d'«oasi de misericòrdia», llocs que visquin el perdó i que facin possible la fraternitat. Caldria donar pas a comunitats lliures, fraternes i compromeses, capaces de proposar models alternatius a l'actual societat.

Hem de ser una Església que escolta tothom, també la veu dels qui en discrepen i la critiquen i la dels qui han tingut experiències nocives amb ella. Escoltar, especialment, tants catòlics que no s'hi troben de gust; alguns la van abandonar, mentre que altres hi romanen «amb reserves».

(De la conferència «Creure en Jesucrist en una societat plural»)

